

για μια Ανοιχτή Κοινωνία

ΔΥΣΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Η χώρα μας ασθενεί, ο δημόσιος τομέας κατά κανόνα δυσλειτουργεί, το Κράτος έχει κατ' ουσίαν πτωχεύσει ηθικά, ποιοτικά και οικονομικά και υπάρχει σοβαρότατο πρόβλημα ηγεσίας και πολιτικών κομμάτων. Για τη διεθνή απαξίωση της χώρας πρώτες ευθύνονται οι κυβερνήσεις των τελευταίων δεκαετιών καθώς και οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου, ακολουθούν ωστόσο οι επαγγελματικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις, καθώς και οι δημόσιοι λειτουργοί των Δικαστηρίων και των Πανεπιστημίων.

Έτσι, η μόνη εφεδρεία που διαθέτει πια ο τόπος είναι ο ίδιος ο Πολίτης - όχι ακόμη η ευρεία Κοινωνία που παραμένει άβουλη και αδρανής, αλλά η Κοινωνία Πολιτών. Οι ενεργοποιημένοι πολίτες, με σωστή οργάνωση και συλλογικό έργο, με σύγχρονες αντιλήψεις και με διάθεση εποικοδομητικής προσφοράς, μπορούν και οφείλουν να συμβάλλουν αδιάκοπα στην αντιμετώπιση των εθνικών μας αδιεξόδων.

Εκείνο που μπορεί να προσφέρει αυτός ο ενεργοποιημένος πολίτης **δεν** είναι προτάσεις για νέους νόμους ή νέα πρότυπα - πόσο μάλλον για συμπληρωματικά δάνεια της Τρόικας - αλλά η διατύπωση ιδεών και προτάσεων που είναι εφικτό να εφαρμοσθούν γρήγορα και αποτελεσματικά. Ιδέες ρεαλιστικές και δίκαιες αλλά και ωφέλιμες για τον τόπο.

Για την τρέχουσα κρίση οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε και ν' αποδεχτούμε ότι οι περισσότεροι φέρουμε ευθύνη - μικρή ή μεγάλη - και ότι όλοι μας, αναπόφευκτα πια, θα υποστούμε κάποια θυσία. Το επιθυμητό, βέβαια, δεν είναι μόνο να προκύψει αποτέλεσμα αλλά και η κάθε θυσία να έχει, κατά το δυνατόν, αναλογικότητα, να είναι ουσιαστικά δίκαιη. Και σ' αυτό βοηθάει, η κάθε πρόταση που υποβάλλεται να συνοδεύεται από σχετική αιτιολογία, πειστική εξήγηση και τεκμηρίωση (1).

Αυτές οι συμπληρωματικές εξηγήσεις ασφαλώς δεν αρκούν για να δικαιολογήσουν την όποια πρόταση, προδιαθέτουν όμως τον αναγνώστη για νηφάλιο και καλοπροαίρετο προβληματισμό. Και αυτό ακριβώς επιδιώκει η ΚΙΝΗΣΗ ΠΟΛΙΤΩΝ με το παρόν τεύχος του Δελτίου της.

(1) βλ. πιο κάτω το ειδικό άρθρο για την κοινωνική ασφάλιση (σελ.5)

ΔΥΣΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΩΧΗΜΕΝΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΣΤΟΝ ΕΥΡΥΤΕΡΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Επειδή πιστεύουμε ότι οι εφαρμοζόμενες πολιτικές και εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση των 15 (όχι κατ' ανάγκην των σημερινών 27) αποτελούν κατά κανόνα ασφαλή πυξίδα για τη χώρα μας αλλά και πειστικό κριτήριο για την Ελληνική Κοινωνία, αρχίζουμε ενδεικτικά την αρίθμηση των δυσλειτουργιών του δημόσιου χώρου με τις παραλείψεις και παραβάσεις των Κοινοτικών οδηγιών. Και, όπου είναι δυνατό, θα συγκρίνουμε τα εδώ με τα ισχύοντα στους υπόλοιπους 14 εταίρους μας.

Ιδού λοιπόν οι διαπιστώσεις μας, δεχόμαστε όμως ευχαρίστως από τους αναγνώστες μας συμπληρωματικές ή/και τυχόν διορθωτικές παρατηρήσεις:

ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

Αργούμε να εφαρμόσουμε τις Κοινοτικές οδηγίες ή και δεν τις εφαρμόζουμε ώσπου να γίνει ορατή η παραπομπή της χώρας στο Ευρωδικαστήριο με τον άμεσο κίνδυνο σοβαρού προστίμου. Έτσι, τον τελευταίο χρόνο έχουμε πετύχει στην ΕΕ-15 το ρεκόρ παραπομπών, μαζί με την Ιταλία, η οποία όμως έχει πενταπλάσιο πληθυσμό από την Ελλάδα. Μήπως οφείλουν πια οι κατά περίπτωση αρμοδιότερες ΜΚΟ να προβάλλουν πιο δυναμικά και έγκαιρα τις εκάστοτε περιπτώσεις;

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Η βραδύτητα απονομής της Δικαιοσύνης είναι πανθομολογούμενα απαράδεκτη και ισοδυναμεί συχνά με αρνησιδικία. (Παραπέμπουμε τον αναγνώστη στο Δελτίο της Κίνησης Πολιτών υπ' αριθ.75 - τεύχος Α' τριμήνου 2010, όπου οι επικεφαλής των ανωτάτων ελληνικών και ευρωπαϊκών δικαστηρίων παίρνουν θέση στα προβληματικά σημεία της δικαιοδοτικής λειτουργίας που τους έθεσε η Κίνηση Πολιτών σε δημόσια συζήτηση). Ο καιρός περνάει και η κατάσταση δε βελτιώ-

νεται. Αστική, ποινική και διοικητική δικαιοσύνη ακροβατούν επί ξυρού ακμής πάνω από τον ολόένα αυξανόμενο όγκο εκκρεμών δικών. Είναι καιρός να γίνουν μερικά, έστω, βήματα για την περιστολή του κακού.

Ο δραστικός περιορισμός των αναβολών και η πραγματική ενεργοποίηση του θεσμού του εξωδικαστικού συμβιβασμού, για παράδειγμα, θα είναι προς όφελος όλων: των άμεσα ενδιαφερομένων που θα λύνουν τις διαφορές τους συντομότερα, των δικηγόρων που θα λαμβάνουν πολύ ταχύτερα την όποια αμοιβή τους και, πάνω απ' όλα, της αποτελεσματικότητας και του κύρους της ίδιας της Δικαιοσύνης, που έχει φτάσει να δοκιμάζεται ακόμη και από «μικρά» αλλά όχι τόσο ασήμαντα θέματα: π.χ. οι κρατικές σφραγίδες (οι στρογγυλές με το εθνόσημο) να κρέμονται από σπάγγους, στη διάθεση του κάθε πονηρού χρήστη, σε Γραμματείες του μεγαλύτερου δικαστηρίου της χώρας - του Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΚΑΚΟΝΟΜΙΑ

Πολλά χρόνια διαβάζουμε σχόλια για την πολυνομία στη χώρα μας και για την ανάγκη κωδικοποίησης και απλούστευσης της νομοθεσίας. Τέτοια φαινόμενα είχαν παρατηρηθεί και σε άλλες χώρες (π.χ. Ολλανδία), που όμως έλαβαν τα μέτρα τους. Σε μας, όμως, όχι μόνο δεν έχει ληφθεί καμιά πρόνοια για τη βελτίωση του φαινομένου αλλά έχει προστεθεί και ένα άλλο, πολύ χειρότερο, το φαινόμενο της κακονομίας. Πιο συγκεκριμένα, τα τελευταία χρόνια, οι Νόμοι του Κράτους που ψηφίζει η Βουλή, συχνά δεν εφαρμόζονται στην πράξη από τη Διοίκηση πριν να εκδοθεί σχετική «ερμηνευτική εγκύκλιος» από το αρμόδιο Υπουργείο. Το χειρότερο, οι κατά καιρούς εκδοθείσες έτσι ερμηνευτικές εγκύκλιοι έχουν περιλάβει ρυθμίσεις που δεν υπήρχαν στα κείμενα τα οποία είχε ψηφίσει η Βουλή, ή ακόμη και αντίθετες με το Νόμο που (υποτίθεται ότι) ερμηνεύουν! Περίτραν η από-

δειξη αυτής της κακονομίας είναι το γεγονός ότι υπήρξαν περιπτώσεις όπου χρειάστηκε δεύτερη ή και τρίτη ερμηνευτική εγκύκλιος!

Και θέτουμε το ερώτημα: Για ποιο λόγο να μη συντάσσεται η σχετική εγκύκλιος της αρμόδιας Υπηρεσίας του Υπουργείου επί του τελικού Σχεδίου Νόμου πριν να ψηφισθεί από το Κοινοβούλιο;

ΤΟ ΚΑΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ (αντί για το καλό)

Βασικό καθήκον του Κράτους είναι να θέτει τους όρους λειτουργίας των επιχειρήσεων και να παρακολουθεί εάν αυτοί τηρούνται. Κάθε λογικός άνθρωπος θα περίμενε ότι πρώτο το ίδιο το Δημόσιο θα τους εφήρμοζε στις δικές του επιχειρήσεις, δίνοντας έτσι το σωστό παράδειγμα.

Στη χώρα μας, δυστυχώς, συμβαίνει το αντίθετο. Το Κράτος αυτο-εξαιρείται!

Συγκεκριμένα, εδώ και δεκαετίες καθιερώθηκαν, ορθώς, με νόμο για όλες τις Ανώνυμες Εταιρίες και τις Εταιρίες Περιορισμένης Ευθύνης του ιδιωτικού τομέα, τόσο ο Κώδικας Φορολογικών Στοιχείων (σήμερα Κώδικας Βιβλίων και Στοιχείων) όσο και η διεθνής πρακτική του Διπλογραφικού Συστήματος Λογιστικής. Συστήματα που, όπως είναι γνωστό, παρέχουν πληρέστερη εικόνα της περιουσιακής κατάστασης και των αποτελεσμάτων, συνάμα όμως και μεγαλύτερη ασφάλεια λογαριασμών.

Αυτών των γενικών κανόνων διεθνούς εφαρμογής, εξαιρέθηκαν στην Ελλάδα το ίδιο το Δημόσιο, οι ΔΕΚΟ, η Τοπική Αυτοδιοίκηση και τα άλλα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου!

Και η ΚΙΝΗΣΗ ΠΟΛΙΤΩΝ θέτει το ερώτημα: Με ποια λογική;

Δεν θα ήταν πιο λογικό να απαιτείται από όποιους διαχειρίζονται πόρους κοινοτικούς, εθνικούς ή κοινωνικούς, να μην εξαιρούνται των πιο πάνω κανόνων; Και η ΚΙΝΗΣΗ προτείνει για την εφαρμογή αυτής της ιδέας το χρονικό στόχο της 1.1.2012.

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Αντί το Κράτος να επιδιώκει να δίνει το σωστό παράδειγμα στην κοινωνία, θέτει για τον εαυτό του επεικέστερους όρους συμπεριφοράς και λειτουργίας από ό,τι για τον ιδιωτικό τομέα. Συχνά δέχεται για τους φορείς του Δημο-

σίου διάφορους περιορισμούς των διατάξεων για τον ανταγωνισμό, ακόμη και κοινοτικών, «εάν κριθεί ότι η πλήρης εφαρμογή τους θα εμπόδιζε την ιδιαίτερη αποστολή που τους έχει ανατεθεί!».

Το χειρότερο: Συχνά το Κράτος αυτο-εξαιρείται πλήρως των κανόνων που έχει ορθώς επιβάλει στον ιδιωτικό τομέα. Και θέτουμε το ερώτημα (ως απλό παράδειγμα): Για ποιο λόγο να μην επεκταθεί ο «έλεγχος ΚΤΕΟ» στα αυτοκίνητα του Δημοσίου και των ενόπλων δυνάμεων, που σήμερα εξαιρούνται; Και για ποιο λόγο να μην ενταχθούν στους κανόνες λειτουργίας που έχουν καλώς επιβληθεί στους ιδιωτικούς βρεφονηπιακούς σταθμούς και στις ιδιωτικές μονάδες εντατικής θεραπείας, και οι αντίστοιχες μονάδες του Δημοσίου που έχουν εξαιρεθεί;

ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΑ

Παραδοσιακά, οι διάφορες Κυβερνήσεις έχουν χορηγήσει αφειδώς κρατικές εγγυήσεις για τραπεζικά δάνεια (ιδιαίτερα της ΑΤΕ), για λόγους καθαρά ψηφοθηρικούς και κομματικούς. Όταν όμως τα δάνεια αυτά δεν εξοφληθούν στη λήξη τους (συχνή περίπτωση!), τότε οι εγγυήσεις καταπίπτουν σε βάρος του εγγυητή και προστίθενται στο δημόσιο χρέος, αδιαφανώς και αθόρυβα...

Θα ήταν σκόπιμο να δοθεί στη δημοσιότητα το ολικό σχετικό κόστος των τελευταίων δεκαετιών αυτής της απαράδεκτης πολιτικής συνήθειας, μήπως η διαφάνεια λειτουργήσει σαν πολιτικό φρένο.

ΥΓΕΙΑ

ΔΕΚΟ

«ΔΕΚΟ» σημαίνει Δημόσιες Επιχειρήσεις ΚΟΙΝΗΣ ΩΦΕΛΕΙΑΣ...

Και αυτές όμως κατέστησαν κομματικά φέουδα και εξοργιστικά παραδείγματα κακοδιαχείρισης.

Πόσες είναι οι ΔΕΚΟ και τι κάνουν; Παλιά γνωρίζαμε πως ήσαν δώδεκα, άλλες κερδοφόρες και άλλες ζημιογόνες, όλες μαζί όμως (κατά πληροφορίες από την Τράπεζα της Ελλάδος) άφηναν αποτέλεσμα θετικό. Τώρα, ωστόσο, διαβάζουμε ότι ο αριθμός τους έχει φθάσει τις πενήντα δύο, ενώ η ολική ετήσια ζημία τους ανέρχεται στο 1,6 δις ευρώ - ποσό που θα καλυφθεί, βέβαια, από το Κράτος με επιχορηγήσεις και δάνεια!

Κοινή Ωφέλεια είναι αυτή; Είναι πασιγνωστο και χιλιάκις αποδεδειγμένο ότι το Ελληνικό Δημόσιο δεν έχει την ικανότητα να διαχειρίζεται επιχειρήσεις κατά τρόπο ικανοποιητικό σε βάθος χρόνου. Αλλά και δεν είναι η δουλειά του. Καθήκον του Κράτους είναι να θέτει τους κανόνες λειτουργίας των επιχειρήσεων και να ελέγχει ότι αυτοί τηρούνται.

Για ποιο λόγο λοιπόν η εκάστοτε Κυβέρνηση να μην προκηρύσσει (διεθνείς) διαγωνισμούς, θέτοντας τους όρους που θέλει να επιβάλει και πιθανώς και τη διάρκεια ισχύος της κάθε συμφωνίας;

Είναι βέβαιο ότι θα επιτυγχάνονται έτσι ευνοϊκότερα αποτελέσματα για το Δημόσιο και συνάμα καλύτερη εξυπηρέτηση του πολίτη.

Κακώς λέγεται Εθνικό Σύστημα Υγείας γιατί, με σύγχρονες διεθνείς αντιλήψεις, είναι οτιδήποτε άλλο από Σύστημα! Ενώ δαπανάται εδώ το 9,5% του ΑΕΠ, δεν έχει σχεδιασθεί και εφαρμοσθεί κανένα σύστημα διαχείρισης, με αναλυτικό προϋπολογισμό και απολογισμό, με σωστό μειοδοτικό σύστημα προμήθειας και διαχείρισης φαρμάκων και αναλώσιμου υλικού, με υπεύθυνη Διεύθυνση Εσόδων και Εξόδων, με έλεγχο από εξωτερικό, ανεξάρτητο ελεγκτή και όλα, βέβαια, με πλήρη διαφάνεια. Τίποτε από όλα αυτά!

Το λεγόμενο λοιπόν Εθνικό Σύστημα Υγείας ιδρύθηκε σύμφωνα με τις τότε κοινωνικές αντιλήψεις για να καλύπτει τις ανάγκες υγείας του λαού. Αλλά δεν δόθηκε καμιά προσοχή στις προβλεπόμενες και πιθανές εξελίξεις σε βάθος χρόνου. Για παράδειγμα, για τα 146 δημόσια νοσοκομεία δημιουργήθηκε ένα σώμα τεσσάρων χιλιάδων (!) γιατρών-διευθυντών που ούτε κρίθηκαν ούτε αξιολογήθηκαν ποτέ και που ήδη άρχισαν να «αναπαράγονται» σαν κλειστό επάγγελμα.

Και θέτουμε το ερώτημα: Για ποιο λόγο θεωρούμε πάντα εθνικά συμφέρον να «εφευρίσκουμε» δικά μας συστήματα στο δημόσιο τομέα; Τόσο δύσκολο θα ήταν να καταγράφαμε τα όσα έχουν εφαρμοσθεί επιτυχώς στην Ευρώπη των 15, να διαλέγαμε από αυτά τα καταλληλότερα για την περίπτωση της χώρας μας και να τα εφαρμόζαμε, γνωρίζοντας πού πάμε και τι μας περιμένει;

ΑΝΩΤΑΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Τα όσα γράψαμε πιο πάνω για το Εθνικό Σύστημα Υγείας θα μπορούσαν να επαναληφθούν - mutatis mutandis - για την Ανώτατη Εκπαίδευση...

Και εδώ το σημερινό σύστημα, ξεκινώντας με το νόμο 1268/82 και με βασική αφετηρία τις τότε κοινωνικές και εκπαιδευτικές αντιλήψεις, σχεδιάστηκε χωρίς ουσιαστική πρόβλεψη για τις πιθανές ή και αναπόφευκτες εξελίξεις σε βάθος χρόνου. Ούτε και σ' αυτόν τον τόσο σημαντικό τομέα λήφθηκε τότε πρόνοια για σωστή και σύγχρονη αξιολόγηση - διδακτικού προσωπικού, σχολών, τμημάτων και ιδρυμάτων. Οι ευθύνες ασφαλώς βαρύνουν και τις δυο

πλευρές: Την Πολιτεία που δεν μπόρεσε να χαράξει σύγχρονη σφαιρική πολιτική και την Πανεπιστημιακή Κοινότητα που, αντί να επιδιώξει κατά πρώτο λόγο την αυτοβελτίωσή της, αρκείται εδώ και χρόνια σε διαπιστώσεις και παράπονα (πρωτίστως για την αυτοδιοίκηση και χρηματοδότηση των ΑΕΙ).

Η Κοινωνία, όμως, εδώ και δεκαετίες, περιμένει από την Πανεπιστημιακή Κοινότητα, όχι απλά από ομάδες ή άτομα του Πανεπιστημιακού χώρου, να επεξεργασθεί η ίδια και να προβάλει προτάσεις ολοκληρωμένες, πειστικές και αποτελεσματικές, με κριτήρια εθνικά και σύγχρονα:

- Όχι μόνο για το συνταγματικό δικαίωμα αυτοδιοίκησης αλλά και για τον τρόπο άσκησης του - δηλαδή με Σύστημα και με Υπεύθυνο Διαχείρισης, με εξωτερικό και ανεξάρτητο ελεγκτή, με πλήρη δημοσιότητα και διαφάνεια.
- Όχι μόνο για την αύξηση της χρηματοδότησης αλλά για τον τρόπο και τα κριτήρια διάθεσης των κονδυλίων.
- Όχι μόνο για το «πρέπει να...» της προστασίας του πανεπιστημιακού ασύλου αλλά και για το «πώς» - δηλαδή ποιος αναλαμβάνει τι και μέχρι πότε.
- Όχι μόνο για τα δικαιώματα των φοιτητών αλλά και για την κατάχρηση αυτών των δικαιωμάτων από τους αιώνιους φοιτητές, όπως επίσης και για πολλά άλλα και αναγκαία.
- Πάνω από όλα, όμως, για την ποιότητα της εκπαίδευσης και την αναβάθμισή της, με διεθνή κριτήρια.

Εάν αποδειχθεί ανέφικτη η επίτευξη συμφωνίας για την ταυτόχρονη εφαρμογή όλων αυτών, γιατί να μην προταθεί ένας «οδικός χάρτης» για την υλοποίησή τους σε βάθος χρόνου - π.χ. σε δύο, τέσσερα ή έξι χρόνια - παράλληλα με κλιμακωτή αύξηση της χρηματοδότησης και με σταδιακή εφαρμογή της αυτοδιοίκησης; Το μέλλον του τόπου και η ευημερία του λαού από τέτοιες πρωτοβουλίες εξαρτώνται.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Συχνά παραπονιόμαστε, συνταξιούχοι και παρ' ολίγον συνταξιούχοι, για τη μη δίκαιη αύξηση ή και για τον περιορισμό των συντάξεων, οι δε συνδικαλιστές διαμαρτύρονται έντονα για την παραβίαση κεκτημένων δικαιωμάτων των εργαζομένων. Η συνεχής γήρανση ωστόσο του πληθυσμού, σε συνδυασμό με την έντονη υπο-

γεννητικότητα, έχουν αλλάξει ριζικά τα δεδομένα του προβλήματος.

Ίσως οι διαμαρτυρούμενοι να μη γνωρίζουν ότι, ενώ η μέση ηλικία συνταξιοδότησης των συνταξιούχων του ΙΚΑ παραμένει περίπου σταθερή στα 60 χρόνια, στις δεκαετίες όμως του '50 και του '60 ο μέσος Έλληνας ζούσε μέχρι τα 68-70 χρόνια, ενώ τώρα φθάνει και υπερβαίνει τα 78-80. Με άλλα λόγια, ενώ τότε το ΙΚΑ κατέβαλλε την κάθε σύνταξη επί 10 χρόνια κατά μέσον όρο, τώρα την καταβάλλει επί 20 χρόνια! Παρά την σημαντική αύξηση στο προσδόκιμο ζωής, η ηλικία συνταξιοδότησης όχι μόνο δεν αυξήθηκε αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις, με νομοθετικές ρυθμίσεις, μειώθηκε σημαντικά.

Υπό αυτές τις συνθήκες, πώς να τα βγάλουν πέρα τα διάφορα ασφαλιστικά ταμεία;

Και ακόμη: Τότε, μεταπολεμικά, αναλογούσαν σε κάθε συνταξιούχο τέσσερις εργαζόμενοι, που συνεισέφεραν άμεσα στο ασφαλιστικό σύστημα, ενώ τώρα πια αναλογεί μόνο 1,8 εργαζόμενος σε κάθε συνταξιούχο και σε δέκα χρόνια θα αναλογεί μόλις 1,5!

Τίθεται λοιπόν εύλογα το ερώτημα: Αφού έτσι έχουν τα πράγματα και δεδομένου ότι τώρα ζούμε πιο πολλά χρόνια, δεν θα ήταν λογικό να εργαζόμαστε τουλάχιστον 2-3 χρόνια παραπάνω από παλιά;

Η ΚΙΝΗΣΗ ΠΟΛΙΤΩΝ προχωρεί δυο βήματα παραπέρα:

- Το πρώτο: Είναι σαφέστατο καθήκον του ίδιου του Κράτους που ζητά αυτές τις νέες θυσίες από τους πολίτες, πρώτα να βάλει τάξη στα του οίκου του, π.χ. να μην καθυστερούν οι ίδιες οι δημόσιες υπηρεσίες και επιχειρήσεις τις οφειλές τους στα ασφαλιστικά

ταμεία, να καταπολεμήσει συστηματικά τη διαφθορά, τη λαθρεργασία και την εισφοροδιαφυγή, και να επιβάλει κάποια τάξη στο μεγάλο πια τομέα των προσφύγων και των μεταναστών.

- το δεύτερο: Προτείνεται η παροχή κινήτρου στον κάθε εργαζόμενο που έχει συμπληρώσει τις προϋποθέσεις για συνταξιοδότηση να συνεχίσει ακόμη να εργάζεται όσο επιθυμεί, αλλά με το δικαίωμα αναλογικά μεγαλύτερης σύνταξης, όποτε τη ζητήσει.

Έτσι θα ωφελούντο όλοι:

- Ο Πολίτης, με μεγαλύτερη σύνταξη.
- Το ασφαλιστικό ταμείο που θα καταβάλλει σύνταξη λιγότερα χρόνια, και
- η Κοινωνία και η Οικονομία στο σύνολό τους!

Γιατί όχι;

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

Όλοι διακηρύσσουν τη σημασία που δίνουμε στην προστασία του περιβάλλοντος για το μέλλον του τόπου και του πλανήτη. Στην πράξη, όμως, το περιβάλλον δεν αποτελεί σοβαρή έγνοια του Ελληνικού Κράτους αλλά μάλλον επιπλέον ενόχληση, πρόσθετο εμπόδιο στην εκτέλεση των έργων που θεωρεί αναγκαία.

Πρώτοι υπεύθυνοι, ωστόσο, είμαστε εμείς οι πολίτες που, κατά κανόνα στην καθημερινή μας ζωή, αξιολογούμε με αποκλειστικό γνώμονα το στενά εννοούμενο ιδιωτικό μας συμφέρον.

Αυτό είναι φανερό στη συνεχή προσπάθεια καταπάτησης δασικών εκτάσεων από ιδιώτες και οικοδομικούς συνεταιρισμούς, τη συνεχιζόμενη απόρριψη σκουπιδιών σε όποιο ρέμα είναι κοντά στο χωριό, την ανεξέλεγκτη δόμηση κατοικιών και μαγαζιών πάνω στην ακτογραμμή, την εγκληματική σπατάλη νερού στη γεωργία, τη μη τήρηση των πολεοδομικών κανονισμών, τη δυσκολία χωροθέτησης Χώρων Υγειονομικής Ταφής Απορριμμάτων, κ.ο.κ. Αυτά, με την σειρά τους, ενισχύουν την αδράνεια και τις αυθαιρεσίες του κράτους

που, με την περιοδική, αναδρομική νομιμοποίηση των παρανομιών, ενθαρρύνει την πιο πέρα ανομία και καταστροφή του περιβάλλοντος. Ούτε πρέπει να μας φαίνεται περίεργο ότι το ίδιο το κράτος με την αδιαφορία του, υποβοηθάει την εγκληματική σπατάλη του νερού (κυρίως στη γεωργία), μένοντας αδρανές επί σειρά ετών για τους παράνομους σκουπιδότοπους και παραπέμπεται με συχνότητα «ρεκόρ» στο Ευρωδικαστήριο για τη μη εφαρμογή των Ευρωπαϊκών Οδηγιών.

Είναι αλήθεια ότι το περιβάλλον πολλές φορές χρησιμοποιείται ως άλλοθι για την παρεμπόδιση ενός έργου που δεν θεωρείται συμφέρον από ιδιοτελείς τοπικούς παράγοντες. Συχνά, το ίδιο το κράτος αποφασίζει έργα χωρίς να λαμβάνει υπόψη του τις τοπικές κοινωνίες, τα προβλήματα και τις προτεραιότητές τους, ενώ συχνά καθυστερεί απαράδεκτα στον έλεγχο των Μελετών Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων ή/και δεν ελέγχει επαρκώς την τήρηση των περιβαλλοντικών όρων. Αυτές οι πρακτικές, σε συνδυασμό με τη γενικότερη αναξιοπιστία κρατικών μηχανισμών, οδηγούν τους πολίτες σε μια δυσπιστία απέναντι στο κράτος, ακόμα και όταν αυτό έχει καλές περιβαλλοντικές προθέσεις.

Η λύση, δυστυχώς, είναι μία:

Η Ενεργοποιημένη Κοινωνία! Αυτή είναι σε θέση να προβάλλει προτάσεις ρεαλιστικές, αποτελεσματικές και χρονικά προσδιορισμένες οι οποίες μπορούν να τύχουν γενικότερης αποδοχής.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ

Τι άλλαξε απο τότε...;

Η Κοινωνία Πολιτών επιδιώκει να συμβάλει στον εκσυγχρονισμό του Κράτους που σήμερα είναι αναποτελεσματικό, συχνά ηθελημένα αδιαφανές και ενίοτε διεφθαρμένο.

Για τους λόγους αυτούς η Κίνηση Πολιτών αποφάσισε να επανέλθει στο κρίσιμο κεφάλαιο της διαχείρισης του δημοσίου χρήματος και της δημοσιονομικής πειθαρχίας, τομείς στους οποίους η Ελλάδα παραμένει ουραγός στην Ευρωπαϊκή Ένωση των 15.

Η Κίνηση Πολιτών αμφισβητεί την ηθική και τη λογική των ποικίλων νόμων που εξαιρούν ορισμένα νομικά πρόσωπα του Δημοσίου ή/και ορισμένες δαπάνες από τη διάταξη του Συντάγματος περί δημοσιοποίησης όλων των εσόδων και εξόδων του Δημοσίου. Αυτονομία δράσης δε νοείται να εξομοιούται με απαλλαγή απόδοσης λογαριασμού.

Η Κίνηση Πολιτών αμφισβητεί την ηθική και τη λογική να εξαιρούνται παντός ελέγχου (Βουλής, Ελεγκτικού Συνεδρίου ή ΣΟΛ) κάποια νομικά πρόσωπα ή ορισμένες δαπάνες του Δημοσίου.

Η Κίνηση Πολιτών δε δέχεται την ηθική ή τη λογική της δημιουργίας δεκάδων «ειδικών λογαριασμών» που ελέγχονται μόνο από τον Υπουργό, δηλαδή τον ίδιο το χρήστη (ελέγχοντα και ελεγχόμενο).

Η Κίνηση Πολιτών πιστεύει ότι όποιο πρόσωπο, φυσικό ή νομικό, χειρίζεται καθ' οιονδήποτε τρόπο πόρους εθνικούς ή κοινοτικούς, οφείλει:

- να τηρεί διπλογραφικό λογιστικό σύστημα
- να δημοσιεύει αναλυτικά και πλήρη οικονομικά στοιχεία
- να υφίσταται κανονικό έλεγχο του Σώματος Ορκωτών Λογιστών.

Εάν κριθεί ότι μερικές εξαιρέσεις επιβάλλονται για λόγους εθνικούς ή άλλους, να περιορισθούν στο ελάχιστο δυνατό τόσο ο αριθμός των εξαιρέσεων όσο και η έκτασή τους.

Ίσως διερωτηθούν μερικοί ποιο θα είναι για το Δημόσιο το πρόσθετο κόστος αυτού του συστήματος ελέγχων. Η απάντηση είναι απλή: Θα είναι κλάσμα του εθνικού οφέλους...

Το ζητούμενο είναι ένα σύστημα το οποίο θα είναι αποτελεσματικό και καθολικό:

- **Αποτελεσματικό** σημαίνει ότι επιτυγχάνεται ο βέλτιστος στόχος χωρίς χρονοτριβές, με σωστή οργάνωση (αρμοδιότητες ευθύνες, διαδικασίες, όρια εξουσιοδότησης κλπ.) με διαφάνεια (ευχέρεια ελέγχου, τακτικές και έγκαιρες δημοσιεύσεις οικονομικών στοιχείων, τακτικοί έλεγχοι (audit) από εξωϋπηρεσιακούς παράγοντες).

- **Καθολικό** σημαίνει κανείς, καμμία εταιρία ή υπηρεσία, κανένας οργανισμός να μην εξαιρείται των γενικών κανόνων διαχείρισης δημοσίου χρήματος. Ειδικά οι ΑΕ θυγατρικές του Δημοσίου, που εξαιρούνται των κανόνων αυτών, θα πρέπει να υπάγονται πλήρως στους κανόνες που θεσπίζονται για τις ιδιωτικές επιχειρήσεις που είναι εισηγμένες στο χρηματιστήριο, περιλαμβανομένου του ελέγχου του ΣΟΛ.

Μια άλλη πτυχή του όλου θέματος είναι αυτή του Ελεγκτικού Συνεδρίου (Ε.Σ.).

Δεν μπορεί να υπάρξει συνετή διαχείριση του δημοσίου χρήματος ή δημοσιονομική πειθαρχία χωρίς αποτελεσματικό Ελεγκτικό Συνέδριο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο όλες οι προηγμένες χώρες του κόσμου έχουν υιοθετήσει αυτό το θεσμό και ο οποίος λειτουργεί στην Ελλάδα αδιαλείπτως από το 1833.

Η χώρα μας, βέβαια, περιόρισε το σκοπό του Ε.Σ. στη νομιμότητα των δαπανών, ενώ άλλες χώρες όπως η Γαλλία, περιέλαβαν και τη σκοπιμότητα των δαπανών.

Δυστυχώς η Ελλάδα προχώρησε και σε άλλες ηθελημένες υποβαθμίσεις του ρόλου του Ε.Σ. Έτσι εξαιρέθηκαν διάφοροι τομείς ευθύνης του Δημοσίου από τις αρμοδιότητες του Ε.Σ., όπως π.χ. είναι οι αμυντικές δαπάνες. Αλλά, ενώ η εξαίρεση των οπλικών συστημάτων έχει κάποια βάση λογικής, η παράλληλη εξαίρεση όλων των τρεχούμενων προμηθειών του στρατεύματος, όπως είναι οι στολές και τα συσσίτια, στερείται λογικής και δεν είναι νοητό να συνεχισθεί επί πολύ.

Πέραν αυτών, έχουν νομοθετηθεί ή καθ' οιονδήποτε τρόπο επιβληθεί και τέτοιοι περιορισμοί στη λειτουργία του Ε.Σ. (παραχωμένες διαδικασίες, ανεπάρκεια επιστημονικού προσωπικού κλπ), ώστε ο απολογιστικός έλεγχος των δαπανών να ενεργείται συχνά με μεγάλη καθυστέρηση (ακόμη και πολυετή) και να καθίστανται έτσι τα όποια πορίσματα και εκθέσεις άνευ αντικειμένου.

Η υπολειτουργία του όλου συστήματος διαχείρισης και ελέγχου του δημοσίου χρήματος δεν επιτρέπεται να συνεχισθεί. Η Ελλάδα είναι μόνιμα ουραγός στην Ευρώπη των 15 σε όλους σχεδόν τους δείκτες της οικονομίας, από το ύψος του δημοσίου χρέους (ως ποσοστού του ΑΕΠ) μέχρι τη διαφθορά, και από τα ελλείμματα των δημοσίων οργανισμών μέχρι την έκταση της παραοικονομίας.

Είναι καιρός να σοβαρευτούμε ως Κράτος και να το απαιτήσουμε ως Κοινωνία.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ

Οι δυσλειτουργίες στο δημόσιο τομέα είναι κυριολεκτικά αναρίθμητες. Το Κράτος μας νοσεί βαρύτερα.

Δώσαμε πιο πάνω ένα ποικίλο δείγμα αυτής της ανώμαλης και επικίνδυνης κατάστασης, ώστε να συνειδητοποιήσει καλύτερα ο αναγνώστης την έκταση της νόσου αλλά και τις εξίσου πολλαπλές δυνατότητες που υπάρχουν για να συμβάλει και ο ίδιος, με τις παρεμβάσεις του, στην αναγκαία θεραπεία.

Θα μπορούσαμε ασφαλώς να προσθέσουμε πάμπολλα ακόμα παραδείγματα δυσλειτουργίας στο δημόσιο βίο, όπως είναι η διαφθορά και η φορο-και εισφορο- διαφυγή (με ευθύνη και της ίδιας της κοινωνίας μας), η γενικευμένη θέσπιση προνομίων αλλά και η ανοχή της ανομίας.

Βέβαια, το σοβαρότερο πρόβλημα όλων είναι η ασύστολη κομματικοποίηση των

πάντων και δη με «διαφανοφάνεια», στην ουσία όμως με αδιαφάνεια.

Αυτή η πολιτική νόσος έχει οδηγήσει σε γενικευμένη κακοδιαχείριση και διαφθορά, σε διπλάσιο μέγεθος του Κράτους από όσο χρειάζεται, σε πτώση της ανταγωνιστικότητας της Οικονομίας.

Αυτά, με τη σειρά τους, δημιούργησαν

- τεράστιο δημόσιο χρέος
- υπέρμετρο κρατικό δανεισμό και
- αποπνικτικό κόστος εξυπηρέτησης των δανείων.

Διαφάνεια ή διαφανοφάνεια...

Ο μέσος Έλληνας, τόσα χρόνια που βολευόταν, δεν διαμαρτυρόταν αλλά τώρα που έφτασε ο κόμπος στο χτένι, φωνάζει «ΑΔΙΚΙΑ»!

Κατανοητό το αίσθημα της αδικίας, αλλά ούτε

αρκεί και ούτε βοηθάει. Ήλθε η ώρα να βάλουμε πλάτη, ο καθένας όσο μπορεί, όπου μπορεί. Και πρώτη και καλύτερη η Κοινωνία των Πολιτών.

Η Κίνηση Πολιτών προκειμένου να διατηρήσει την πολυφωνία και την ανεξαρτησία της συντηρείται από τις εισφορές και τις συνδρομές των μελών της, οι οποίες είναι απαραίτητες για τη βιωσιμότητά της. Η ετήσια συνδρομή για το έτος 2010 ανέρχεται στο ποσό των 60€. Μπορείτε να καταθέσετε το ποσό αυτό στο λογαριασμό της Alpha Bank 362-002101-044373, στο ταχυδρομείο ή να επικοινωνήσετε μαζί μας ώστε να μεριμνήσουμε για την είσπραξή του.

Χορηγός Επικοινωνίας:

**χρυσός
οδηγός**
www.xo.gr

Τρίμηνη Ενημερωτική Έκδοση
Ιδιοκτήτης: ΚΙΝΗΣΗ ΠΟΛΙΤΩΝ
Εκδότης - Διευθυντής: Κατσούλης Ηλίας
Ευφρονίου 5-7, 116 34 Αθήνα
Τηλ.: 210 7220 063 • Fax: 210 7220 475
e-mail: kinpol@otenet.gr • www.kinisipoliton.gr
Υπευθ. Τυπογραφείου: Ι. Γκούμα - Μ. Σφενδύλης Ο. Ε.